

გიორგი და ძაღლი



კლასი IV

ტექსტის ტიპი – მხატვრული (თხრობითი)

მხატვარი – ზურაბ სულაკაური

ეს მასალა შეიქმნა ამერიკელი ხალხის კეთილი ნებითა და აშშ-ის საერთაშორისო განვითარების სააგენტოს მხარდაჭერით, USAID საბაზისო განათლების პროგრამის ფარგლებში, საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროსთან თანამშრომლობით. მასალა მომზადებულია USAID საქართველოს დაწყებითი განათლების პროექტის (G-PriEd) ფარგლებში შექმნილი რესურსების საფუძველზე.



გიორგი ხომ გახსოვს? ვინრო, ქვაფენილიან ქუჩაზე ხის აივნთან სახლში რომ ცხოვრობდა, ცოტა მორცხვი და გაუბედავი ბიჭი. ისიც გემახსოვრება, დეიდა ანამ მწვანე კეპი რომ აჩუქა. სწორედ იმ კეპის წყალობით იყო, ბიჭს ხეზე ასვლის რომ აღარ ეშინოდა და ბავშვებთანაც თავისუფლად თამაშობდა. ამიტომ ეს ქუდი გამორჩეულად უყვარდა, თითქმის ყველგან თან დაატარებდა.

შემოდგომის ერთ თბილ დღეს გიორგი სკოლიდან შინ ბრუნდებოდა. სკოლა სახლთან ახლოს იყო, ფეხითაც შეეძლო მისვლა. ქვაფენილიან ქუჩას ჩაირბენდი და სკოლის ჭიშკარიც გამოჩნდებოდა. გიორგი დადლილი იყო და ძალიან



შიოდა. სახლში მისვლამდე მაღაზიაში შეიარა, ფენოვანი ხაჭაპური იყიდა. სახლამდე ვერ მოითმინა, მაღაზიიდან გამოვიდა თუ არა, ჩაკბიჩა. უგემრიელესი იყო! მაგრამ უცებ გაახსენდა, რომ კრემიანი ფუნთუშის ყიდვაც უნდოდა. ჭამა-ჭამით მაღაზიაში შესვლის მოერიდა. ჩაკბეჩილი ფენოვანი ხაჭაპური იქვე მოაჯირზე ჩამოდო და ისევ უკან შებრუნდა ფუნთუშის საყიდლად. არ იცოდა, რომ იქვე, სახლთან ახლოს, ქუჩის შესახვევში, ძალლი იმალებოდა ხოლმე. ის ძალიან მშვიერი იყო. როცა ბიჭი მაღაზიაში შევიდა, ძალღმა მოაჯირთან მიირბინა და ერთ ლუკმად გადასანსლა ფენოვანი ხაჭაპური. მერე ისევ შესახვევში მიიმალა.



გიორგი მალევე გამოვიდა მაღაზიიდან კრემიანი ფუნთუშით ხელში. მიიხედ-მოიხედა, ხაჭაპური ვერსად ნახა. ყველგან ეძება, თუმცა ამაოდ. ბოლოს ძებნას თავი დაანება. ალბათ რიტებმა შემიჭამესო, გაიფიქრა. მერე ფუნთუშას ქაღალდის პაკეტი შემოაცალა და ჩაკბიჩა. ერთხანს სახლში წასვლა დააპირა, მაგრამ ძალიან შიოდა, მხოლოდ ფუნთუშა არ ეყოფოდა. დედა გვიანობამდე ვერ შეძლებდა სამსახურიდან დაბრუნებას, რომ სადილი მოემზადებინა. გადაწყვიტა, კიდევ ერთი ფენოვანი ხაჭაპური ეყიდა. ნაჭამი ფუნთუშით მაღაზიაში შესვლის მოერიდა. ახლა ის ჩამოდო მოაჯირზე, თვითონ კი ისევ უკან შებრუნდა მეორე ხაჭაპურის საყიდლად.

როგორც კი ბიჭმა ფუნთუშა დადო, ძაღლმა საჩქაროდ მიირბინა მოაჯირთან. ქაღალდის პაკეტს თათი გაჰკრა, ძირს გადმოაგდო და ისიც ერთ ლუკმად გადასანსლა. ძაღლი ბედნიერი იყო: იღბლიანი დღე ჰქონდა, მთელი ფენოვანი ხაჭაპური მიირთვა და ზედ კრემიანი ფუნთუშაც დააყოლა! გემრიელი სადილის შემდეგ ისევ ქუჩის კუთხეში შეუხვია.

გიორგი მაღაზიიდან გამოვიდა და დაინახა, რომ ცარიელი ქაღალდის პაკეტი ძირს ეგდო, ფუნთუშა კი სადღაც გამქრალიყო. ბიჭი შეფიქრიანდა, ვერაფრით მიმხვდარიყო, სად ქრებოდა მისი სადილი. პაკეტი ნაგვის ურნაში ჩააგდო. მერე უცებ რაღაც მოიფიქრა: ფენოვანი ხაჭაპური შუაზე გატეხა. ნახევარი გარეთ დატოვა, მეორე ნახევარი ხელსახოცში გაახვია და ჩანთაში ჩადო. მაღაზიაში შევიდა, დახლს მოეფარა და თვალთვალი დაიწყო. ქუჩის კუთხიდან ძაღლი გამოვიდა და ხაჭაპურს მიუახლოვდა. გიორგი გარეთ გამოვარდა, რომ დაუპატიჟებელი სტუმარი გაეგდო, მაგრამ „სტუმარი“ უფრო სწრა-



ფი აღმოჩნდა. ვიდრე ბიჭი მასთან მირბენას მოასწრებდა, საჩქაროდ გადასანსლა ხაჭაპურის ნატეხი და გაიქცა. სულ არ შეშინებია, ძალიან მოსწონდა გიორგის საჭმელი. არც შორს წასულა, იქვე ბუჩქის ძირას მიწვა დასაძინებლად.

მეორე დილას, გიორგი სკოლისკენ რომ მიდიოდა, ძალლი უკან აედევნა. ბიჭმა რამდენჯერმე სცადა მისი გაგდება, მაგრამ ცხოველი ისევ უკან ბრუნდებოდა. გიორგი ძალიან გაბრაზდა: ძალლთან ერთად ხომ არ მივიდოდა სკოლაში? ჯერ ხმამაღლა დაუყვირა, მაგრამ მას თითქოს არაფერი ესმოდა. მერე მუშტი მოუღერა. ძალლმა თავი ოდნავ გადასწია გვერდზე და ცნობისმოყვარე გამომეტყველებით შეხედა, ნეტავ რას აპირებსო. გიორგი კიდევ უფრო გაბრაზდა და იფიქრა, როგორმე თუ არ მოვიშორე, თავს არ დამანებებსო. მიიხედ-მოიხედა, ქვაც კი არსად ეგდო. მეტი რომ ვერაფერი იპოვა, ჩანთიდან სკოლის წიგნი ამოიღო და ესროლა.

წიგნიდან მათემატიკის რვეული ამოვარდა. ძალლმა დაინახა, როგორ ამოფრინდა რვეულიდან ფურცლები. იფიქრა, ესეც რამე გემრიელი

იქნებო, მივარდა და კბილები ჩაავლო. ძაღ-
ლი ფურცლების შექმას ცდილობდა, მთლიან-
ნად დაღეჭა, მაგრამ ვერ ყლაპავდა. როგორც
ჩანს, გემო მაინცდამაინც არ მოეწონა, დაჭმუჭ-
ნილ-დახეული ფურცლები უკან გადმოყარა.

ო, არა! საშინაო დავალება გაუფუჭდა.

გიორგის კლასში შესვლა და ზარის დარეკ-
ვა ერთი იყო. პირველი მათემატიკის გაკვეთილი
ჰქონდათ. მასწავლებელმა გიორგის საშინაო და-
ვალება მოსთხოვა. საბრალო ბიჭმა მას თვალი ვერ
გაუსწორა. შემდეგ კი ჩუმად აუხსნა, რომ საშინაო
დავალება ძაღლმა შეუჭამა. ბავშვებს გაეცინათ.
მასწავლებელი კი ძალიან გაბრაზდა. მან, რა თქმა
უნდა, არ დაუჯერა გიორგის. შემდეგ „ტყუილის“
გამო დატუქსა კიდეც. გაკვეთილების შემდეგ და-
ტოვა და დავალება ხელახლა გააკეთებინა.

შინ რომ ბრუნდებოდა, გიორგი ძაღლს ისევ
გადაეყარა. მაღაზიის გვერდით ბუჩქის ქვეშ
ინვა. ბიჭი რომ დაინახა, ადგა და უკან გამოე-
კიდა. ბიჭმა მისი მოშორება ისევ სცადა, მაგრამ
ძაღლი თავს არა და არ ანებებდა. ბოლოს გა-
დანწყვიტა, ყურადღება არ მიექცია მისთვის.

გიორგი თითქმის სახლამდე იყო მისული. მხოლოდ ერთი პატარა ხიდი ჰქონდა გასავლელი. როცა შუა ხიდს მიაღწია, მოულოდნელად ქარმა წამოუბერა, ქუდი მოხადა და ხიდიდან გადაუგდო. გიორგიმ დაჭერა სცადა, მაგრამ ვერ მოასწრო. კეპი მდინარეში ჩავარდა და დინებამ წაიღო. ბიჭი ძალიან შეწუხდა, ეგონა, რომ თავისი საყვარელი მწვანე ქუდი დაკარგა. სიმწრისგან კინალამ ატირდა კიდეც.

სწორედ ამ დროს დაინახა, როგორ ისკუპა ძაღლმა მდინარეში და მისი ქუდისკენ გაცურა. ქუდი დინებას მიჰქონდა. ძაღლი ქუდს დაეწია, კბილები ჩაავლო და ნაპირისკენ გამოცურა. გიორგი შეშინებული უყურებდა.



— ახლა ალბათ ჩემს ქუდსაც შეჭამს, — ჩაი-
ლაპარაკა თავისთვის.

მალე ხიდის თავთან გამოჩნდა ძაღლი. გიორ-
გისკენ გამოიქცა. ბიჭთან მოირბინა და ქუდი
პირდაპირ ფეხებთან დაუგდო, თვითონ კი ღონი-
ვრად შეიფერთხა სველი ბალანი. გიორგი ძლიერ
გაიწუნა, მაგრამ აღარ გაბრაზებულა.

— მადლობა, ძაღლუნა! — თქვა ღიმილით და
სახლისკენ გაუდგა გზას.

რასაკვირველია, ძაღლი მას უკან გამოჰყვა
და ისევ იმ ბუჩქის ძირას დაწვა.

გიორგიმ ბუჩქს გახედა, მერე მაღაზიაში შე-
ვიდა და ორი ხაჭაპური იყიდა: ერთი — თავის-
თვის, მეორე კი — ძაღლისთვის.

